

מסורת הש"ס

מי שאמר פרק שלישי נזיר

יח.

עין משפט
נר מצוה

י"א א מ"י פ"ו מהל'
נזירות ג' ג'
י"ד ב מ"י שם הלכה ח'
פ"ו ב מ"י שם הלכה ו'
פ"ד ד מ"י שם הל' טו
וע"ש כ"ח:

תורה אור השלם

1. וכו' יצאנו מה ע"ז
בפסוק פתאום וטעם ראש
נזיר ונזל ראשו ביום
טוהריו ביום השביעי
יגלגלה: במדבר ו' ט
וע"ה הכהן אחד
לחצות ואחד לעלה
ובכפר ע"ז מאשר וטעם
על הקפץ וקדש את
ראשו ביום הזה:
במדבר ו' יא

מוסף רש"י

וקדש את ראשו. למרות
טהרה שבה (נזירות ב').

פ"י הרא"ש

טהרה: מה טעם שנטמא
וכו' אע"פ שחלתו היה
טהור כ"ש טמא שקבל
עליו נזיר בטומאה: ביום
הבאת קרבנותיו. דהיינו
יום ח' אז תחיל קדוש
ראשו דהיינו גידול שער
לנזירות טהרה דבתיב
קדוש יהיה גידול פרי: וכו'
י"ט ב' יתורה אומר ביום
הנחתו. היינו ב' ולקמן
פירש טעמיהו: פ"י ר"י
ב' יתורה (היא) דאמר
נזיר טהרה פ"י הוא
דחילת. הלכך קרי בה
טומאות הרבה כי כבר
התחיל למנות נזירי טהרה
ומי' אינו מביא אלא קרבן
א' וכו' ונזירין לא יצאת
שעה שראוי להביא בה
קרבן אבל לזכי דאמר נזיר
טהרה לא חילל עד ח'
אם נטמא בה חדר טומאה
אריכתא היא ואם נטמא
בחו' הרי יצאת שעה שראוי
להביא בה קרבן וכו'
קרבנות בעי' למיחי:
(ה) איסורי וקדש את ראשו
בזמן שפטר. כלומר בזמן
הראוי לכפרה אף אם לא
כפר: אי"כ ליאמר קרא וקדש
את ראשו. וכו' ומסילא
ידענא דאוכסר קאי:

(ה) נזיל דקס דירסמו נגמ:

דאי' מלקא דטקא פגלחא טומאה ימי חלוטו מי לא בעי פגלחא.
והכתיב וכנס המטהר את בגדיו וגו' והוא דיעא דקא מימי ומי
נזיר בקבר כו' כי קאמי וכו' זה זה ראוין לתגלח: לעולם אימא
לך תגלח דטומאה (ה) כיון שהיה וטעם וטעם חשבינו שנו והאי

(ה) דקא פריץ ימי חלוטו שאין שער
ראוי לתגלח בתגלחת נזירות קאמר
דלילו נזירות בקבר כשהוא (ה) תגלח
מעכשיו מתגלח על נזירות אכל נזיר
מזרע כשמתגלח תחילה מתגלח על
שנתפס מזרעו והכי קמי ימי
חלוטו שאין ראוי לתגלח טומאה
דנזיר אלא לתגלח דלרעת לא כל
שכן שאין עולין מן המנין דנזירות
דטהרה ולעולם אימא לך היכא דנזיר
והוא צבית הקברות טעון גילוח
דטומאה: פ"א שטע וכו' ימות מס עליו
כפסח פסחוס כטור שנטמא כו':
נזיר בקבר. שהיה טמא מתחילת
נזירות: אינו דין כו'. (ה) וזו מדקמי
ולפטר את הנזיר בקבר שאין טעון
העברת שער שטע מיהא דאין טעון
גילוח (ה) שער ש"מ: אלא (ה) טמא
שנזר שביעי שלו. שטוב לו עולה לו
מן המנין דהואיל וזוהי נזיר בקרבן
מתחיל למנות מבו ביום: ונזיר פטור
שנטמא כו' שביעי שלו עולה לו מן
המנין. דאין לו טהרה עד יום שמיני
שמיני קרבנותיו כו': דפניה וקדש
אם ראשו. שיתחיל למנות לענין
נזירות אינו דין כו' הדין
ואת"כ מיה ש"מ ב' הדין
מקדש: (ה) ד"ה אלא
שטמא שמו: (ה) ד"ה
ביום תגלחתי וכו' יגילה
ראשו גליל ומינת את
נמחו: (ה) ד"ה כגון
שנטמא וכו' טהרה כלל
וקרי' ליה טומאה
אריכתא הדין ואת"כ ביום ח'
דאי' אריכתא וכו' ואינו חייב
ואי' אלא קרבן אחד
דאליבא דרבי כיון דנטמא
ביום שמיני וכו' נחמין
קרבן על כל אחד כו' ל' ל'
דהיא וינתן דלי נמחו:

הגהות הר"ב

(ה) וכו' ד"ה נזיר וכו'
והאי דקאמר ימי חלוטו
כל"י וזמין פריץ נמחו:
(ה) בא"ד כשהוא מתגלח
משכשכו: (ה) ד"ה וכו'
נזירות אינו דין כו' הדין
ואת"כ מיה ש"מ ב' הדין
מקדש: (ה) ד"ה אלא
שטמא שמו: (ה) ד"ה
ביום תגלחתי וכו' יגילה
ראשו גליל ומינת את
נמחו: (ה) ד"ה כגון
שנטמא וכו' טהרה כלל
וקרי' ליה טומאה
אריכתא הדין ואת"כ ביום ח'
דאי' אריכתא וכו' ואינו חייב
ואי' אלא קרבן אחד
דאליבא דרבי כיון דנטמא
ביום שמיני וכו' נחמין
קרבן על כל אחד כו' ל' ל'
דהיא וינתן דלי נמחו:

הגהות מהר"ב

דנשבור

(א) וכו' ד"ה כגון שנטמא
וכו' וזו ונטמא ביום ו'
דטומאה וכו'. י"ב ע"י
א"מ: (ה) חס' ד"ה ביום
תגלחתי וכו' והא דקמין פ'
קמא דכריתות דף כ' י"ב
כל"י וזו ונטמא ביום ו'
נזירות לעיל שהיה
בזמן. אורח מישור:

הגהות הרוספוט

1. חס' משכשכו נמחו.
2. ג"ל טהרה.

ימי' חלוטו מי לא בעי תגלחא. כסוף ימי חלוטו דכתיב וכנס
המטהר את בגדיו וגלח את כל שער אכל תגלח דטומאה לית
בזה כמלכות דגם תגלח שניה שנגלח אחר ימי קפדו מתוך טומאה
הוא תגלח שגם כיומי ספרו מטמא אדם כמגע: לא תגלח טומאה
דנזירות קתני. כלומר לעולם אימא

דאי' ס"ד תגלחא טומאה ימי חלוטו מי לא
בעי תגלחא לא תגלחא דנזירות קתני ת"ש
וטמא ראש נזרו כשהוא שנטמא הכתוב
מדבר שהוא טעון העברת שער והבאת
ציפורין ולפטר את הנזיר בקבר ישאין טעון
העברת שער והבאת ציפורין והלא דברים
ק"ו ומה טהור שנטמא טעון העברת שער
והבאת ציפורין מי שהיה טמא מתחלה אינו
דין שיהא טעון העברת שער והבאת ציפורין
ח"ל וטמא ראש נזרו כמי שהיה טהור ונטמא
הכתוב מדבר שיהא טעון העברת שער
והבאת ציפורין ולפטר את הנזיר בקבר ש"מ
מאן תנא הא דת"ר (ה) אין בין טמא שנזר לנזיר
טהור שנטמא אלא שטמא שנזר שביעי שלו
עולה לו מן המנין ונזיר טהור שנטמא אין
שביעי שלו עולה לו מן המנין א"ר חסדא
רבי היא דאמר רבי אין נזירות טהרה חלה
אלא עד שמיני דאי תימא ר' יוסי בר' יהודה
היא האמר נזירות דטהרה משביעי הוא
דחילא (ה) מאי רבי ומאי ר' יוסי ברבי יהודה
דתניא וקדש את ראשו ביום ההוא ביום
הבאת קרבנותיו דברי רבי ר' יוסי בר' יהודה
אומר ביום תגלחתי והא דתנן (ה) נזיר שנטמא
טומאות הרבה אינו מביא אלא קרבן אחד
מאן תנא אמר רב חסדא ר' יוסי בר' יהודה
היא דאמר נזירות טהרה משביעי חילא
ומשכחת לה כגון שנטמא בשביעי וחזר
ונטמא בשביעי (ה) (ומני ר' יוסי בר' יהודה היא)
כיון דלא יצא שעה הראויה להביא קרבן אינו
חייב אלא קרבן אחד דאי תימא רבי היא אי
נטמא בשביעי וחזר ונטמא בשביעי (וחזר
ונטמא בשביעי) כולוהו טומאה אריכתא היא
ואי דנטמא בשמיני וחזר ונטמא בשמיני הרי
יצתה שעה שראויה להביא קרבן מאי טעמא
דרבי אמר קרא וכו' וקדש את ראשו וכו' ברבי
יהודה אם כן לימא קרא וקדש את ראשו
ביום

טהרה כבר חשיב ליה טומאה אחריתי ולא היה כנטמא כשבי' דהיא
ודאי טומאה אריכתא היא דאכתי לא חל עליה נזירות טהרה ומכל
מקום פטור עמנו מקרבן טומאה אחר כיון שנטמא בשביעי ולא
י"א שעה אחת ליום שראוי הוא להביא קרבנות דהיינו ביום שמיני:
דאי' רבי. דאמר דאין טעון נזירות טהרה עד יום
שמיני כולה: טומאה אריכתא היא דלא נראה עדיין להתחיל
נזירות והוי כאלו נטמא כשבי' ואמאי קרי ליה טומאות הרבה
ואי דנטמא בשמיני כו' כיון דלא שעה שראוי להביא קרבנותיו
והוי כנטמא אחר הנאת קרבנותיו דודאי לרין להביא קרבן
טומאה אחר: דכתיב מאשר חטא ע"ה הנפש. וכתיב כההוא
קרא ללחור וקדש ראשו ביום ההוא פ"י ביום שפטר עליו דהיינו
כשמיני: אם כן לימא קרא וקדש את ראשו. ופשיטא דאשמיני
דקיימין ביה איירי ביום ההוא למה לי אם אינו ענין לשמיני
מנהו לשביעי דאיתור למשיך אשביעי:

ורבי

ורב

